

1165. szám.
1880. Deczember 12.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXIII. évfoly.

Törvényjavaslat.

Nem oda Buda!

Kavi, cukor fogyasztási ado nem gilt. Indítványozok, hogy ez levitesik Haz asztalarul.

Hiszzen van nekünk mar ilyen 24 esztendőös adonk: „Üstökös“ fogyasztási ado.

Titesik fel »Üstökös« minden haz asztalara.

Beadok törvin-javaslatot: Ez a rigi fogyasztási ado irvinben hagyatik, honpolgarok szipen meginstaltatnak, hogy bevallasi czédulat (hiszen teczik tunyi, hogy milyen az: postan arulyak) uj esztendőkor »Üstökös« kiado-hivatalaba be-küldenyi miltoztasanak.

Ez a legjobb ado, mer senkit irte nem exequaljak. Hanem ki meg nem fizeti, migi is csag megbanja.

TALLÉROSSY ZEBULON,
az „Üstökös“ part-vezire.

Az „Üstökös“ előfizetési ára:

egész évre	8 frt
félésre	4 „
negyedévre	2 „

Huszonnegyedik évfolyamunkat **JÓKAI MÓRNAK** egy uj humorisztikus novellájával fogjuk megkezdeni.

Az előfizetési pénzek az »Üstökös« kiadóhivatalába (Budapest, Athenaeum) küldendők.
Budapest, 1880. decz. 11.

Az „Üstökös“ kiadóhivatala.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Rukoltason ki tisztelt választokat. Megyek haza karacsonyi szent ünepekre nem sokara. Viszek magamal kriszt-kindlibe jo ujsagot.

Kormany le van szavazva!

Mig pedig egy jelentikeny kirdizsben: tárgyaljunk-e adótörvényjavaslatot mozd, vagy csak majd karacsony utan?

Kormany akarta mozd, elenzik akarta karacsony utan. Let szavazas, kormany leszavaztatot.

Azt mongya ere kormany, hogy hiszen ez neki nem olyan ilet-kirdis. De az nekünk. (Hogy miir? aszt in nem megmondani tudok, csak mondom Magyarország izs Pesti Naplo utan.)

Hanem hat halatlanok az emberek. Ujongjak örömben, de arul nem emlikeznek meg, ki csinylta eszt a naczerü gyözedelmet?

Hat elmondok in.

Csata napjanak regelin kialok forposztra, Haz folyosojara. Gyünek mameluk pajtasok. Sorba köszönök nekik. Jo kedvel mosolygok rajuk.

— Haljatok-e pajtaskaim. Tudok am sok jó anekdotat elenziki karikabul. Gyertek be buffetba, nekem van úgy izs nevemnapja, szolgálok egy par pohar sligoviczaval, osztand elbeszilek nektek legfriseb boloncsagokat.

Pajtasok kapjak jo alkalmatosagon. Gyünek velem se-regestul bufetba.

— Hat haljatok. Kiszülödünk nagyban karacsony-fa-alitasra, meg fogjuk ünnepelnyi Krisztuzs urunk születizs-napjat. Lesz nagy tableau. Napkeleti bölcsek lesznek b. Sennyei izs Apponyi, böggö alatkak lesznek Pulszky Gusztika izs Bittó Istvanyka, Szent Jozsep szerepit — a kinek nincs risze az egiszben — viszi Horvath Lajozs, Boldogasszonyt

fogja repraesentalnyi Grünwald, marha-pasztor leszek in. Jaszolkat mar rigen elkiszitétünk: kör könyvit, kibe csag bele kel maj fektetnyi kis Krisztuskat, ki gyüvend benünköt megváltanyi. Mozd mar csak az a fő, hogy ez a megvalto megszüllessik köztünk: Szill Kalmány . . .

Hat mikorara ide jutotam mesilgetizsben, az alat oda bent megtörtint szavazasz.

Akor tatotak szajokat altalam vissza tartot mamelukok, mikor megtutak, hogy elenzik az ü tavol litök miat volt töbshiben.

Igy mentetem *in* meg az orszagot, migizs a Magyarország meg a Pesti Napló erül meg sem emlikeznek.

Maradok,

alazatos, haragozs szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Az országházból.

Mikor a kormányt leszavazták, elrikkantja magát Csanyági bá' :

— Ki van kezdé! (Már hogy a kormány).

— Tehát szaporodni fog! — ripostiroz valaki.

Madarász József
Beszédét megírta,
Művészi könyvekkel
Azt is tele sirta.

Mocsáry mielőtt beszélni akarna, azt a kérdést veti fel: lehet-e Magyarországon adó-emelésről beszélni vagy

nem? Aztán konstatálja, hogy nem lehet beszélni. Aztán mégis beszél: s ez által csakugyan bizonyítja, hogy az adó-emelésről némely embernek csakugyan nem lehet beszélni.

Francia vélemény a görög-török határrendezés ügyében.

De ha mi megkötöttük Németországgal a barátságot: akkor már csakugyan megkövetelhetjük, hogy a görög-török határkérdésben is egyezzenek ki az érdekelt felek.

„A TISZTELT, TÁRSALKODÁSRA EGYESÜLT ELLENZÉK.“ (Jókai.)

Milyennek képzei azt Kakas Márton?

BÚS THALY ÉNEKE.

(1880. *)

— Ollózás a Fővárosi Lapokból. —

Hangom nagyot szól, jól jár a nyelvem,
Bús Thaly néven ismernek engem.
Püstpölyvel karddal képzelj csak engem,
Tisza, Szende
Attul verve
Óbégat nekem.

Kopott kalpagnak üstös forgója,
Vedlett peréme, csüngő csákója :
Rég ideje jutottam e szomorú sorra . . .
— Jó az Isten
Gondot visel
A bujdosóra.

Hítvány farkasbőr fényes csatt rája,
Abadolmányon a folt is járja.
Kidölt kérgű, gyönggyel varottsárga csizmája ;
Földet túrja
Sarkantyúja,
Mégis megjárja.

Budán, Pozsonyban sokat bujdostam,
Ferencvárosban tébolygok mostan.
Lányainak katonája régente voltam,
Olcso sápot
Jó világot
Igen megszoktam.

A régi uram Akadémiában,
Uj uram búsul Olaszországban,
Régi uram, uj uram is bujdosásban . . .
— Mikor jönnek ?
Várjuk őket
Magyar hazában.

Sok szegény legény, próbált katonák
Országház Unghban magok megvonák ;
Várják, várják, egyre várják: lesz-e jobb világ ?
Rút hadakra
Tisza-nyakra
Lányai mikor hág ?

Elment *Simonyi* Angolországba,
Csak *Helgy Náci* menne utána,
Gyöngy teremjen a nyomá a, isten megáldja

*) E korpék gyanánt szolgáló költemény, a régies nyelv mellett egyszersmind a szélbali táborig dalok eredeti vers mértékében van írva. (A szerző megjegyzése.)

Eötvös, Thaly
Sok szélbali
Szívből kívánja.

— Ferenczvárosban, fél liter mellett,
 Bús Thaly mikor sokat tekergett
 Szélbaliaknak sorsán kesergett,
 Őket várván
 Föl s lejárván
 Szörzé ez verset.

Thaly Kálmán.

Országgyűlési tudósítás.

Legérdekesebb volt a pénteki nap. Ekkor voltak szólásra felírva *Mudrony Soma*, *Ráth Károly* és *Lichtenstein*. Általános rémület. Az ijedség képzelődővé tesz, s már mindenki oda gondolja még negyediknek *Simonyi* Ernőt. Előre védekeznek a t. Ház: kinek a buffetban van dolga, kinek egyebütt. A benrekedt rész cerclekre oszlik s anekdotizál.

Általános beszélgetés közt feláll *Mudrony Soma*:

Csak akkor lehetne a nép áldozatkészségére hivatkozni, ha az ő pártja jutna többségre (*Törs Kálmán* helyeslőleg bólint; hátra szól a fecsegőkhöz, hogy »csitt!«) Magyarország egy somnambulizmusban szenvedő által lovagolt száraz paripa. (*Törs Kálmán* helyeslőleg bólint s megint

csak visszaszól a fecsegőkhöz, hogy »csitt te!«) *Mudrony* aztán azzal folytatja, hogy ugyancsak az a száraz paripa egy az afrikai sivatagon felnevelkedett vad kigyó által szopott tehén. (*Törs Kálmán* még egyszer helyeslőleg bólint, s még egyszer vissza szól a fecsegőkhöz, hogy ne adomázzanak már, hiszen különb dolgokat lehet itt hallani.)

Mindenki csudálkozik rajta, hogy *Mudrony Soma*, a ki különben elég okos ember, hogyan tud ilyen vadakat össze habarni? Mig aztán sikerül megtudni az »Üstökös« tudósítójának, hogy azért rugaszkodik *Mudrony*: ilyen élkes stélusnak, mert pártjának tagjai úgy is kancsal szemmel néznek rá: nem hiszik neki, hogy igazi szélső baloldali, ha tehát okosan beszélne, okvetlenül kirekesztenék a párt kebeléből.

Ez úttal alaposan sikerült neki pártja bizodalmit megnyerni.

ÖCSÉR PISTA BÁCSI

vadász élményeiből.

Hej öcsém! Nem tudjátok ti, hogy milyen a szenvedélyes vadász. Majd mondok én nektek egyet.

Van nekem egy öreg czimborám. Roppantül szereti a puskát. Mihelyt kiüt a vadászati szabadság, hetekig járja puskával a határt. Huszonöt esztendeje már, hogy ennek a pasziójának él. Ezt más is megteszi úgy-e? Hanem az nem esik meg akárkivel, a mi ő vele: nem lőtt az soha egyetlenegy árva verebet sem, mióta puskát visel.

Ezt nevezem én igazán szenvedélyes vadásznak.

Aztán ezt az én öreg barátomat természetesen már ismerik is a vadak.

A multkori körvadászat alkalmával egy felzavart róka nem tud már hova lenni. Egyszer csak meglátja az én jó öreg czimborámat. Persze, hegy egyenesen neki tartott s kiszaladt a lába közt.

Az én öreg czimborám nem is győzött dicsekedni vele, hogy milyen szerencse, hogy a róka a hátára nem kapta.

A MENEDÉKHÁZ ELŐTT.

A MENEDÉKHÁZ ELŐTT.

— Agg honvéd panasza. —

Hol harcolék minek beszéljem én el,
Tán el se hinnék azt az emberek.
Lángoló hittel, meg nem tört reménynyel
Küzdöttem, mint százezren küzdenek,
S mikor minden leroskadt, semmivé lett,
Én is az lettem: puszta, csonka rom,
És nem tudtam: mi sulyosb? Ez az élet?
Vagy mit érzek: a honfi fájdalom?

Mégis csak éltem; a hová betértem
Szíves látás és jó szó fogadott;
Ir várt sebemre, enyhítették éhem,
S nekem szánták a legjobb falatot;
S téli estéken, jó borocska mellett,
Mikor nem volt de senki idegen:
Én voltam kinek elbeszélni kellett,
Hogy lett miénk Buda, Arad, Szeben.

S hogy hallgatott rám ifja és öregje!
Hogy csüngött szómon asszony, lány, gyerek!
Ki ott nem volt, óh hogyan szégyenelte,
S hogy irigylé, ki nem érhettem meg.
S mikor beszéltem: Kossuth s Bém nevére
Hogyan kívánt ott áldást mindegyik!
Óh szent harczunknak két dicső vezére,
Ez az áldás fölért az egekig.

Koldultam erre, kóboroltam arra,
Mig el nem mult a megpróbáltatás;
Mert napfény jó ám mindég a viharra,
Télre tavasz, vetésre aratás.
A mit vetettünk s vérrel öntözénk meg,
Kikelt a mag s kalásza biztatott,
De hajh abból nekem szegény honvédnek
Soká, soká csak az ocsú jutott.

Biztattak: várjak. És én békén vártam;
Tudtam én jól: halad, de nem marad;
Tovább koldultam egyre porban, sárban,
Esőben most, majd izzó nap alatt.
Elaggott fővel istent arra kértem:
Egy jutalmat adjon meg énnekem:
Azt a napot engedje csak megérnem,
A melyen majd elismer nemzetem.

S eljött a nap, korcsmába', utczaszélen
Rongyollott lapról büszkén olvasám;
S elindulék azonnal, nagy kevélyen,
Élvezni azt, mit nyujtasz én hazám.
Mert a menház, mit irgalom emelt fel,
Koldustanyából Pantheonra vál,
Ha tartozását, nagy lelkü kebellet,
Ott váltja be a nemzet s a király.

S megérkezém. De óh jaj vén fejemnek,
Hiába tettem hosszú utamat.
Kopogtaték. Belülről nem felelnek.
Egyetlen hang nem mondja: »jer, szabad!«
Sőt élém állnak és felém kiáltnak:
»Távozzál innét, itten nincs helyed!
Indulj neki újból a nagy világnak,
Egyed tovább a koldus kenyeret!«

Döbbenve nézek. Álmodtam talán csak?
De óh nem álom, hallom mondani:
»A király és nemzet szavuknak állnak...«
Miért zárvák hát e ház ajtai?
Mért küldnek újra elhaló kebellet,
Utszélire koldulni engemet?
Szegény honvéd! Nyomorviselt fejjeddel
Hát már békén meghalnod sem lehet?

Hallottam aztán: A mi nyomorunkra
Sok szájas urnak nagy szüksége van;
Reá mutatnak ők koldúsbotunkra,
S az jó fegyver viszályuk harcziban.
Jó fegyver nekik: hát mi csak viseljük!
Nekik használ: letennünk nem szabad.
Rongyunk nekik korteszászló: czipeljük;
Mit bánják, bár szívünk belé szakad!

A kik közénk s a nemzet közé állva
Megvonjátok utolsó vigaszunk,
Haljátok meg: Az agg honvédek átka
Boszulja meg ujhodó nyomorunk.
Mi megvénültünk, majd csak elpihenjünk
Ember nem lakta, csöndes tájakon,
De a ti lelketekre, földön, égben,
Soha, soha nem szállhat nyugalom!

Mendemonda.

> **Nasivasi-bankról** mesélget a »Hon«. Még a helyet is megnevezi, a hol »virágzik.« A kapitányság e hírrel szemben kijelenti, hogy igenis: Budapest más világvárosoknál sokkal kitünőbb policziával bír, mert míg más nagy városokban lépten-nyomon fedeznek fel játéklarangokat, addig nálunk soha sem lehet ilyenekre találni. (Nem úgy áll abban a kijelentésben, hogy *rá*-találni?)

⊙ **A német színház** ügyében *Rupp Zs.* szerencsésen megállapította a tanács címét. Eddig épen a színház ügyében tanúsított magaviseletért megillette a tanácsot a »nemzetes,« most azonban *Rupp* kijelentvén, hogy a tanács *gyáva* a »vitéz-lő« címtől örökre elesik.

□ **A berlini zsidóheccz** a német nyelv purifikációjára vezethet. Iszonyodván mindentől mi zsidóra emlékeztet, gyomlálni fogják ezen és hasonló szavakat: *kónversationslexikon, konto, kongenial, konsum, kon amore, koncáv, konvex, stb.* A csillagászatban pl. *Nordstern, Mondschein, de grosze Bär.* Az állatországban: *Löw, Wolf, Fisch, Austern.* A növényországban: *Erdbeer, Rettig, Knoffel, Zwiefel* stb.

Denique nincs oly rossz, melynek jó oldala ne volna.

A magyar nyelv új szótára.

Legelő = Vezér.
Romhányi = Torma Károly
Arfolyam = Tisza
Erős = Havas
Bárány = Óhaj
Szembeszálló = Szunyog
Fülbevaló = Gyapot
Gyermek = Nemzet
Fain = Törzsök
Szánalom = Hó.

Irodalom.

»A szerelem könyve.«

Irta: X.

Száz vers, diszkötésben. Hallják uraim: diszkötésben, a minek legalább is egy forint az ára. Ilyen diszkötésben küldte be X úr nekem is ezt a könyvet, s pirúlva vallom be, hogy vagy

két hete fekszik már ez a könyv asztalomon, a nélkül, hogy észre vettem volna. Hallatlan! Egy forintot érő kötet, s észre nem venni.

De észre vettem valahára.

Uraim! Az egy kincsbánya.

Olyan verseket, mint ebben a szerelem könyvében vannak nem irt még senki: sem Jámbor Pál, sem — hogy nagyot mondjak: — sem én.

De hiszen mindjárt meggyőződik arról a t. cz. publikum; ime néhány mutatóvány belőle:

I.

Ez a sok gondolat, ez a sok érzelem.

Mint *szírtben étő víz, nyugodott szívemben,*

Lelkem nem is sejté, szívem mitsem érze,

És most a fájdalom, mint próféták kardja.

Az elrejtett forrást ime fölfakasztja.

(Ok Tinody! Bujj el!)

II.

Mint a dús lombú fa pusztaság közepén

Sokáig fejlődött, hanem növekedvén:

Boldogságunk fája lassan növekedék,

Minden levél rajta egy-egy kedves emlék.

(Óh Lisznyai irtál te valaha ilyet?)

Lassan növekedett, de nem így lett vége;

Jött viharos szélvész, kitörve, széttépte,

Letépett levelét elragadta *messze,*

Járok a pusztán s szedegetem össze.

(Fuccs Sréter!)

Hanem elég ennyi. A becses, szép kötésű könyvet sietek illetékes helyen praesentálni.

Antiquarius, mit ad érte?

Figurányi Robin.

LANTOS SEBESTYÉN A SZÍNHÁZBAN.

Mukányi a népszínházban rosszul sikerült.

— Ime, lélekzenek fel a népszínészek, a nemzeti színház tagjai bebizonyították, a mit mi már régen bizonyítgatunk, hogy a népszínházban nem lehet jól játszani.

*

Gerster Etelkáról az a hír, hogy elvesztette a hangját.

Erkel Sándor most elindult, hogy megkeresse s ha megtalálta: szétossza a nemzeti színház primadonnái közt.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései s feleletei.

ORACIUM: én hozzám is benézett a karácsony.

— — No annak a szegény ellenzéki körnek is került egy vasárnapja. (Valjon?) Hát persze: *Szontagh Pál*, az alelnök.

— — (Ugyan miért mondott le b. *Lipthay* az ellenzéki kör alelnökségéről?) Mert el kellett mennie Budára olvasó köri tagnak. Ott nem alelnök, hanem főelnök volt. (Igazán nem tudnám kisütni, hogy avanzsirozott-e azért?)

— — Ezt hallgasd meg asszony. *Szana* Tamás e nyáron folyamodott, hogy öröksége után a dukáló adót októberben fizethesse ki. Miután október elejéig határozatot nem kapott, elment s kifizette a rárótt adót. Hát egyszer csak jön hozzá november végén egy végzés, melyben meghagyatik neki, hogy miután a kért fizetési halasztás nem engedélyezhető, 8 napok alatt különbeni végrehajtás terhe mellett fizesse ki adóját. (Hát osztán mi ebbe a viccz?) Épen csak az, hogy szórul szóra igaz lévén.

— — Tyüh! az Árgyélussát is! Ihun van ni! Lefőzött a máramaros-szigeti komám, a *Pánczer* majjszter. Czfira yölegény-cszmát csinált a korona-örökös számára. (Úgy kell kennek: mindig csak politizál.) Dejszen épen az a baj, hogy *Pánczer* még különkül politizált ez egyszer. (Nem értem.) Mert nem tudsz francziául: a *Pánczer* csizma ajándéka a legszebb politesz.

TRÉZSI ASSZONY. *)

Kiterítve fekszik ott ő.
Csendes immár a zsémbes szája.
Ah oly nyugodt — és ez a fő —
Kivülbelül az egész táj!

*) Szerzőnek költeményeiből néhány na mulva „*Tovisek és Vadvirágok*” ezim alatt fog egy kötet megjelenni. Kaphatók lesznek Aigner Lajos könyvkereskedő bizományában.

Kitombolt a mégis lélek.
Lágy szelidre simúlt arcza.
Többé tőle már nem félnek:
Nincs senkivel immár harcza.

Megadni végtisztességet
Eléjőnek a szomszédok:
Vigasztalni szegény férjet
— Miként máskor — nem is czéljok,

Megszólal a halottidal.
Hálaima száll az égbe.
A gyászszereg sohajival
Jaj nem vegyül be a légbe.

Csak egyedül a férj zokog
Szép csendesen — örömben:
Hogy ezentúl már élni fog
Nyugalomban és békében.

Vége im a szertartásnak,
Vállon viszik a koporsót, . . .
A sírásók mély sirt ástak:
Orruk alá is tört borsot.

A koporsó nagyot zökken
Hevenyében földre ejtve,
És a halott — im kiszökken
Rémületes lármát keltve.

Ki merre lát nagy sebtében
A gyászszereg futott haza.
De szegény férj ijedtében
Azonnal ott szörnyet hala.

Káplány Géza.

HA MEGHALOK . . .

Ha meghalok s a föld alá jutok,
Hol féreg örli gyarló testemet,
Hiszen, tudom — s e gondolat mi jó! —
Lesz jó barát ki gyászol, eltemet.

Sírom fölött fehér kereszt leend,
Aranybetűkből rajta sírirat.
Fejfám fölé szomorgó fűz borul
S oh lesz, ki szivrepedve megsírat.

Zokogni fognak majd halálomon
A jó barátok sírom oldalán,
És ráborulnak sírhontomra mind:
. . . Svarcz, Vájsz, Polák, Stájner s a vén Náthán.

Dr. Asinus.

Keményen összehorgolt a csendbiztos úr Mózi árendással. A csendbiztos kifogyva az adta-teremtettéből, végre azt kiáltja:

— Te rongy!

— Nü! Tolán mogha már papiros? felel egykedvűen az árendás.

Ismeretes az a szokás jó magyar népünknel, hogy ünnepek alkalmával rector uramék el vannak hiva egyik másik komám uramékhoz, a hol aztán megeresztek a vidámságot és az tart néha reggelig.

Egy alkalommal az alföld egyik tekintélyes falujában voltam legátus, s mint ilyen rector urammal együtt hivatalos a község egyik leggazdagabb, s épen ezért magára igen sokat tartó paraszt gazdjához név estvére, a kire ha nem is az arany, de az ezüst paraszt név rá illett.

Folyt a dáridó, búzta a cigány, jártuk a lakodalmaszt; e közben a nemzetes asszony megterített s hozzá fogtunk vacsorálni.

Persze vacsora alatt nem maradhatott el a szokásos felköszöntés s a kompániában mint legátus én lévén a legokosabb ember, — (ha jól emlékszem a rector talán mégis okosabb volt, mert az csakhamar tökre itta magát s nem kellett díkezióznia,) — én voltam hivatva a köszöntések sorát megkezdeni s esetleg folytatni, kinek kinek a fejéhez mérve egyet.

Felállottam tehát, s a házi gazdára köszöntve poharamat, kiemeltem őt, mint a község érdemes és tapasztalt első gazdját, mint fáklya vivőjét az egyház és iskola ügyeinek, mint fáklya vivőjét a jó és nemes tetteknek stb. stb. kívánva, hogy ezen fáklyát még számos éneken át fokozott kitartással lobogtassa.

Az elhangzott éljen és tus után a mely nem valami eszmedús, de nekik azért nagyon tetsző díkeziómat kíséerte, az ünnepeit gazduram egészen elérzékenyedve oda jött hozzám s piros bugyillárisából egy öt forintost kivéve azt mondja:

— Legátus uram ebbül két forint legyen a magáé, a többiért ha vissza megy Debreczenbe, küldjön nekem fáklyát.

K. M.

Egy vidéki városban egy öreg úr olvassa az előleges színi jelentésből a működendő színészek neveit és szerepkörét:

N. N. apa és jellem színész.

N. N. segéd apa. stb.

Itt félbe szakítja az olvasást s azt kérdi mellette ülő barátjától, hogy mi legyen az a segéd apa?

— Hát házi barát! felelé emez.

Siratja meghalt urát a paraszt menyecske; siratás közben még elő sorolja, hogy még tegnap is milyen jó tyúklevest küldött neki az öreg Tót Andrásné komám asszony, s kétségbeesett jajgatással így végzi:

De nem ehetett belőle,

Mert nem vette be a béle.

ja—ja—jaj!

SZERKESZTŐI SUBROSA.

M—i L—s. (Ks. Krs.) Mint látja hasznát vettük a küldeménynek, csak annyit igazítottunk rajta, a mennyi szükséges volt, hogy az illető rovatba beilljék. — Hasonlókát máskor is szívesen veszünk. — **Aspiranus.** (Bpst.) Az apróságból válogatunk. Hanem a krónikás adomák közül nehány már chronikus. — **V—z.** (Bpst.) Vitézűl van! Vitézkedjék mentől többet! — **Kth—V—r.** (Bpst.) Ismételjük, hogy a képtárgyakat legalább szerdáig kérjük. — **Cs—i Cs—a.** (Bpst.) Miért ily ritkán? Nem így volt ez két évvel ezelőtt! — **B—i S—r.** (Bpst.) Végeztünk mi már azzal, ne kezdjük újra. Nem is kezdtük mi soha, mert az ilyen feleselgetést soha sem tartottuk virtusnak. Másutt ilyesmire hiába keresünk példát; elég baj, hogy nálunk kicsinyes érdekek miatt nem röstelnek a szerkesztő urak olyan furcsa fogásokkal élni: — ezt ön is hangoztatja. Tehát?

— **Több kéziratról** jövőre.

Laptulajdonos:

JÓKAIMÓR.

Felölős szerkesztő:

SZABÓ ENDRE.

Rajzolja:

J A N K Ó.

Budapest, 1880.

NYOM. AZ „ATHENAEUM” NYOMD.
(Athenaeum-épület.)

